

[Lenger]

Princippet i forslaget er, som justitsministeren også startede med at sige, at vi vil lige stille denne registrering med andre indgreb i den personlige integritet som f.eks. brevhemmeligheden, men også med meddelelseshemmeligheden mere generelt betragtet, og det er årsagen til, at vi har valgt at fremsætte forslaget som et forslag om at ændre straffeloven.

Flere, herunder justitsministeren, har også været inde på, at problemet skulle løses i forbindelse med registerlovgivningen. Ja, det kan man godt sige, men vi mener ikke, at registerloven i sit anvendelsesområde er tilstrækkelig bred til at løse dette problem fuldt ud, og registertilsynet var jo i sin afgørelse fra i sommer nødt til indledningsvis at tage stilling til, hvorvidt dette nye udstyr nu var EDB-udstyr eller det ikke var det. Det var udgangspunktet for, at registertilsynet overhovedet behandlede den sag, som gav anledning til en del interesse i sommer – jeg tror, det var i juni måned.

Vi synes ikke om, at arbejdsgivere registrerer eller konstaterer, hvem de ansatte ringer til. Selv på en arbejdsplads må de ansatte den private ejendomsret til trods have krav på en vis beskyttelse af deres personlige integritet, og det er da i øvrigt også almindeligt anerkendt i andre sammenhænge, at man har det. Vi kan uden brug af nogen særlig vild fantasi forudse, at denne registrerings- og iagttagelsesmulighed, hvis der ikke sættes en stopper for den, vil gribe om sig i takt med teknikens udvikling. Det er jo ikke det eneste nye udstyr, der har gjort sit indtog på arbejdspladserne med det formål at holde folk i snævre tøjler.

Vi synes heller ikke, at det argument, som har været fremført af en enkelt ordfører, at hotellerne skal have denne mulighed for at registrere, er særlig godt. Nu har vi i årevis drevet hoteller – ja, der er på sin vis omtalt en form for hoteller allerede i Det ny Testamente – og det har altid været muligt uden brug af denne teknik, så kan det vel også være muligt i fremtiden. Vi har ikke noget imod, at en gæst kan få en specificeret regning, hvis teknikken kan indrettes på, at det er en frivillig sag, men vi kan ikke acceptere, at en hotelgæst får sine opkald registreret eller iagttaget mod sin viden eller sin vilje, og vi kan heller ikke acceptere, at de mennesker, der bliver ringet til, helt uforvarende

bliver registreret. De aner måske ikke engang, at der ringes op til dem fra et hotel.

Om det forhold gælder for så vidt det samme princip, som hvis det var brevhemmeligheden, der var tale om. Man kan jo trods alt altid vise sine breve til andre, og man har også ret til at bede andre mennesker om at åbne sine breve, hvis man står i en eller anden speciel situation. Det er logik, og en tilsvarende logik skal selvfølgelig også gælde telefonsamtaler. Det er ikke enhver videregivelse af en hvilken som helst oplysning, som vi ønsker at medtage i denne formulering. Det samme gælder naturligvis også det eksempel, som justitsministeren nævner, nemlig at når man går ned til et omstillingsbord og beder dem om at ringe op til et bestemt nummer, kan man ikke bagefter komme og være sur over, at de har det nummer, man lige har givet dem. Det er slet ikke den slags situationer, vi taler om. Vi taler om den anden slags situationer, hvor man er tvunget til og måske oven i købet mod sin egen viden bliver registreret med baggrund i de oplysninger, som man direkte eller indirekte giver til den teknik, som man bruger på en arbejdsplads eller et hotel.

Generelt vil jeg godt sige om modtagelsen af forslaget, at jeg tror, alle partier er indstillet på, at man vil gøre noget ved dette problem. Jeg tror også, alle er indstillet på, at man vil forbyde registrering af telefonopkald mod folks viden og vilje. Så langt, så godt; det er jeg helt tilfreds med, for så har forslaget dog trods alt fået en vis positiv modtagelse.

Om dette hul bliver lukket ved lige præcis den metode, som VS har anvist, eller det bliver lukket på en anden måde, er vi fuldstændig indifferente over for. Vi er glade for, at der er en positiv holdning til at løse problemet, og det er der hele vejen rundt, men vi er i særdeleshed glade for, at hr. Leif Hermann og hr. Bernhard Baunsgaard også har givet tilslutning til forslaget, som det foreligger her, og det vil jeg gerne sige tak for.

Hr. Hagen Hagensen beskæftigede sig en del med spørgsmålet om, hvilken forskel der er på at registrere og at aflytte, og nævnte den analogi, at det, der står uden på brevet, gælder der ikke nogen tavshedspligt om. Vi har også overvejet den logik, og vi berører den ganske kort i bemærkningerne, men forkaster den i øvrigt straks igen, fordi vi synes,